

letnik XXXVI

1. marec / sušec 2015

št. 3

KRISTJAN – EGOIST

Kristjani smo zelo zagledani vase in v svoje dobro. To še posebej velja v postnem času. Takrat se kristjani odpovedujemo nezdravi hrani in pijači (alkoholu). Tudi na razna plehka druženja ne hodimo. Ta druženja so večinoma povezana z alkoholom in glasno zabavo. Raje se družimo v družini ali s prijatelji. Tam kaj zmolimo in gradimo dobre medosebne odnose. V tem času ne kupujemo nepotrebni stvari. Denar damo raje tja, kjer je potreben, tudi če je to naš bližnji. Odpovedujemo se tudi televiziji in računalniku; ta čas raje namenimo družabnim igram. Izogibamo se medsebojnemu tekmovanju in napredovanju na račun drugih, raje med seboj sodelujemo. Odpovedujemo se raznim igram na srečo in potrošniškem hitenju ter raje izkoristimo čas za kakšne duhovne vaje. Ne iščemo napak v otrocih in starših, raje gradimo dober zakon in iščemo dobro v sebi in drugih. Odpovedujemo se raznim potovanjem, iščemo raje poti do sebe, drugih in do Njega, ki nas je ustvaril. Odpovedujemo se »jamranju«, slabi volji in čenčam, vidimo raje dobro v sebi, drugih, svetu in Svetemu.

Da, kristjani smo največji egoisti, saj se odpovedujemo slabim stvarim. V zameno pa rajši dajemo čas, prostor in svojo energijo za dobre stvari.

Bodite ta postni čas še posebej egoistični in čim boljši zase, takó boste tudi lažje prišli k DOBREMU!

Iztoč Poljanšek

ŠKOFJELOŠKI PASIJON 2015

Po šestih letih so se v Škofji Loki odločili, da bodo ponovno uprizorili Škofjeloški pasijon kapucina Romualda Marušiča. Tako bo mogoče v postnem in velikonočnem času 2015 ponovno doživeti veličastno predstavo o trpljenju Jezusa Kristusa. Tokrat ga bo režiral režiser Milan Golob iz Novega mesta. K sodelovanju pa je povabil tudi predstojnika kapucinskega samostana v Škofji Loki brata Jožka Smukavca. S pasijonom ga povezuje ne samo dejstvo, da je kapucin v Škofji Loki, ampak tudi dejstvo, da v samostanu hranijo izvirnik dramskega besedila. To je najstarejše ohranjeno dramsko besedilo v slovenskem jeziku. Napisal ga je loški kapucin oče Romuald – Lovrenc Marušič leta 1721. Doma je bil iz Štandreža pri Gorici. Prvič so pasijon uprizorili istega leta na veliki petek. Vsak prizor so predstavili vaščani ene vasi iz okolice Škofje Loke. Sedaj pa je to projekt, ki združuje ljudi iz Škofje Loke in širše okolice ter obeh dolin, Poljanske in Selške. Sodelovalo bo okoli tisoč prostovoljcev, in sicer 800 igralcev, 80 konjenikov in še nad sto drugih prostovoljcev, ki sodelujejo pri organizaciji. Škofjeloški pasijon – PROCESSIO LOCOPOLITANA bo prvič krenil na pot po ulicah in trgih srednjeveške Škofje Loke na tiho soboto, 21. marca, ob 20. uri. Potem pa si boste uprizoritev lahko ogledali še sedemkrat do 12. aprila 2015. Predstava bo potekala na štirih prizoriščih, in sicer na Mestnem trgu, pod Gradom, na Spodnjem trgu in pri Kašči.

Škofjeloški pasijon – Kristusovo trpljenje lahko podoživite čez dan, ko je mesto obsijano s soncem, ali zvečer, ko plameni bakel mesto odenejo v skrivnostno pričakovanje. S svojo spektakularnostjo in izpovedno močjo ni samo eden najlepših pasijonov na svetu, ampak je predvsem živa zgodba, ki nosi s seboj močno sporočilo o smislu človeškega bivanja. Pater Jožko je povedal, *«da je to sporočilo treba prav prevesti, saj vemo, koliko so ljudje postali žejni Boga, božjega. Hrepenimo po duhovnosti, ljudje so namreč dognali, da se materialno konča, sesuje v pepel in se nimaš česa oprijeti. Veliko molim za pasijon, za ljudi, ki pri njem sodelujejo, in za tiste, ki bodo prišli in si ga ogledali, da bi prav sprejeli to zgodbo.»* Škofjeloški pasijon vidi predvsem v duhovnem smislu, treba pa se je povezati tudi s kulturo. Pravi, da gresta vera in kultura skupaj. Iz tega, kar se zunaj pozna, se vidi, kako Bog živi med nami. Narobe bi bilo, če bi se to zmaterializiralo, a meni, da je Škofja Loka dovolj ponižna, da sprejema Škofjeloški pasijon kot dar. Veseli ga, da se ta dar uporabi s smislu kulturnega. Vesel je tudi, da sta ga režiser in vodja projekta povabila k sodelovanju, je kot nekakšen asistent režije. Štejejo ga za varuha pasijonske dediščine in duhovnega spremljevalca sodelujočih. *»V pasijonu so tudi težki prizori, ko igralec pride v situacijo, ko doživi čisto človeško blokado, nemir. Tako naj bi v ekipi prostovoljcev skrbeli za neko pasijonsko klimo. Želimo si namreč, da uprizoritev uspe tudi v globljem smislu.«*

Škofjeloški župnik Matej Nastran pa pravi, *»da se Škofjeloški pasijon zelo lepo vklaplja v ta naš sedanji čas, ko je veliko govorenih in živeti stisk, trpljenja, krivic, brezupa ... Tako je to projekt, ki nas vključuje v sprevod vsega človeštva skozi zgodovino (dolgo procesijo romarjev) ... tudi mene in tebe ... in sočloveka. Je povabilo, da se zavemo, da v tej zgodbi nismo sami, da je Bog z nami ... in da so nam predniki to sporočilo zapustili kot dragoceno dediščino in zaklad ... popotnico za pot skozi življenje v Življenje.«*

Dragi farani, lepo ste povabljeni na ogled Škofjeloškega pasijona. Ker je Škofja Loka blizu, se župnija ni odločila za skupen ogled. Vse informacije o času, kraju in ceni ogleda lahko preberete na oglasni deski v cerkvi, na zgibankah, na internetni strani Pasijonske pisarne (Mestni trg 16) ali pisarno celo obiščete – z veseljem vas bodo sprejeli.

POST – NAJUČINKOVITEJŠA DIETA NA SVETU

Ugotovitev iz naslova ni zrasla na mojem zelniku. Rešitev oziroma trditev ponudi kar Google, če vtipkaš besedo post. Pa naj še kdo reče, da ti računalnik ne da odgovorov na vsa vprašanja. Bistvo pa pogosto zgreši!

Kristjani smo na pepelnično sredo začeli obdobje 40-dnevnega posta. Naredili smo dobre sklepe, kako se bomo postili, čemu se bomo odrekli, za kaj si bomo še posebej prizadevali ... Velikokrat ti sklepi ostanejo le na ravni diete. Tradicija nam veleva, da je lepo in prav, če se čemu odpovemo. In na tem seznamu se običajno pojavi prav hrana. Rečemo si: »Super, dve muhi na en mah.« Izpolnil bom, kar mi veleva tradicija, pa še bolj »fit« bom na koncu. Moje telo bo razstrupljeno, koža lepše barve, počutila se bom bolj zdravo. In takšen post potrjuje naslov 'po Googlu'.

Nas pa sveta Cerkev vabi, da gremo korak naprej, globlje. Kaj nam pravzaprav post hoče sporočiti? Ko se odrečem nečemu, kar mi veliko pomeni, se na nek način odrečem tudi sebi. Umiram sebi in svojemu egoizmu. To odmiranje nas vodi v tesnejši odnos z Očetom, od katerega smo vse prejeli. Saj se lahko postimo samo zato, da se bo naš ego razpočil od vitke linije, namesto da bi se zavedali, da smo si podarjeni in da Bog skrbi za vse naše potrebe in nas vabi k sodelovanju. Postimo se lahko iz čiste zagledanosti vase in narcizma. Dokler se vrtimo le okrog sebe in svojega jaza, so moje želje, pričakovanja in hrepenenja le tuzemska. Šele odsotnost 100 % ugodja in udobja me pripelje do zavedanja, da mi je vse podarjeno in da je On celo daroval svoje življenje za moje odrešenje. Kako normalno se mi to zdi! In to zato, da bi »mi imeli življenje in ga imeli v izobilju«. Pa to ni mišljeno spet izobilje obložene mize, ampak izobilje ljubezni, lepih odnosov, sočutja, potrpežljivosti, ljubeznivosti, krotkosti ... Lakota nas spominja, da smo Božji in da je Bog naša moč, ne pa hrana. Zato nas post tudi očisti, zbere, razsvetli od znotraj, nam da veselja in jasnosti.

Pater jezuit Viljem Lovše je o postu zapisal: »Smisel postnega časa je, da bi vsak izmed nas spet bolj z veseljem sodeloval pri tem, kar dela Kristus – se pravi, da bi bil tako Boga vesel kot ga je On, da bi tako računal nanj, kot računa On. Skratka, da bi živeli iz Božje ljubezni – iz Kristusovega Duha, ki je v nas, ne pa samo od hrane, ki nam jo je tudi Bog podaril, a to takoj pozabimo in si lastimo vse, tudi samega sebe, kot kos pohištva ali avto. Kako hitro pozabimo na Boga, ki nam je vse podaril in živimo, kakor da imamo življenje od hrane. Smrt nam jasno pokaže, da je takšno razmišljanje prevara in laž. Življenje imamo od Boga in smrt in vstajenje nam pokažeta, da ni odvisno od hrane. Hrana je dar, preko katerega se učimo ljubezni in delitve z brati in seveda tudi sami preživimo, dokler je potrebno, da se spremenimo v ljubezen – smrt in vstajenje.«

Cilj posta ne sme biti zgolj telesni post, ampak sta tukaj še bolj potrebna moč molitve in odprtost za bližnje. Kaj mi pomaga 40 dni brez čokolade, če sem potem doma zaradi tega še bolj razdražljiva in osorna do mojih bližnjih. Odpoved hrani in raznim razvadam naj nas spomni, da smo Božji in da lahko črpamo iz božje ljubezni, ki je v nas, ne pa le iz prepolnega krožnika, Slovenskih novic, televizije, SMS-jev, svojih uspehov ali neuspehov itd. Samo v tem duhu zazrtosti v Boga bo naš post nam in našim bližnjim prinesel veselje velikonočnega kristjana.

ČAS, DA SE MALO ODPOVEM SEBI

Pred mano je dnevni časopis. Listam ga in berem senzacionalne novice. Vsepovsod se dogajajo samo slabe stvari. Tu je strmoglavilo letalo, tam je potonil čoln, poln beguncev; na drugem koncu je vojna vihra zopet terjala veliko žrtev, zdravnik je ubil pacienta, moški je vzel življenje bratu ...

Odložim časopis in že naslednji trenutek se mirno lotim vsakodnevnih opravil. Novice berem, a kot da se vse hudo dogaja v nekem drugem vzporednem svetu, kot da se hudo mene ne tiče.

Svet je okrogel. Vsaka hudobija, ki se na njem zgodi, se tiče nas vseh. Slej ko prej se prikotali do nas, v taki ali drugačni obliki. Če posledic ne bomo čutili mi, jih bodo naši otroci. Seveda preobčutljivost ni dobra, a še slabša je neobčutljivost.

Živimo v svetu, kjer se vsak posameznik bori zase. Propagirana je svoboda. Zase hočemo vse, pripada nam prvo mesto, moramo imeti stvari, ki jih ne potrebujemo in še več. Svobodo zajemamo z veliko žlico, če pri hlastanju po uveljavljanju svoje svobode poteptamo sočloveka, nas ne briga. Živimo v času, ko se nam zdi normalno, da se pogovarjamo o evtanaziji. Vsakemu kristjanu bi moralo biti jasno, da je življenje sveto. Nam pa se zdi normalno, da morimo še nerojene otroke in se pogovarjamo o umorih starejših in bolnih oseb. Kakšna družba smo? Prisluhnite okolju, vsi so nezadovoljni, vsi kritizirajo, kako da je hudo in kako v kriznem času živimo. Pa poglejmo, kako velik kup nepotrebnih stvari imamo. Ja, obdobje je krizno, pa ne zaradi pomanjkanja materialnih dobrin, krizno je zaradi pomanjkanja odnosov, zaradi prevelikega egoizma nas samih. Kriza je in to velika, ker nimamo vere, ne upanja.

Ne pogovarjamo se med seboj, predvsem se ne poslušamo. Ko bi vsaj malo znali pozabiti nase, bi morda opazili svet okoli nas. Okoli nas se namreč dogaja tudi ogromno lepih reči, ki zahtevajo samo našo pozornost in če jo dobijo, nas nagradijo s srečo in zadovoljstvom. Tega, vidite, sreče in zadovoljstva nam primanjkuje.

Pogovarjajmo se o bolezni, o naših stiskah in o našem trpljenju. Trpljenje ne prinaša samo slabega. Če ga sprejmemo in se z njim spoprimemo, nam prinaša tudi spoznanja in nas krepi. Navsezadnje nas trpljenje lahko najbolj zbliža z Jezusom. On je trpel za vse nas, zato razume bolečino, razume ponižanje; in če mu dovolimo, nam lahko da moči, da vstanemo in gremo naprej. Srečala sem že težke bolnike, ki so bili polni življenja in sreče.

Pogovarjajmo se o starosti. Živeti dolgo ni tako slabo, mar ne? Starost prinaša težave. Res je, a prinaša tudi lepe stvari. Nič ni narobe, če za svojega bolnega ostarelega družinskega člana poiščemo ustanovo, kjer mu v njegovi bolezni lahko nudijo več pomoči, kot bi jo imel doma. Zelo narobe pa je, če nanj pozabimo, pa naj bo doma ali v »domu«.

Pogovarjajmo se o smrti. Smrt je del življenja. Smrt je rojstvo v novo življenje, ki nam ga je odprl Jezus s svojo smrtjo. Zakaj se torej tako zelo bojimo smrti. Prišla bo, ko bo prišel njen čas, ne glede na to, kako se je bojimo. Razumljivo je, da se bojimo neznanega, a saj imamo vero, saj imamo zaupanje v Boga, mar ne? Namesto da se smrti bojimo, poskusimo delati dobro, poskušajmo živeti.

Vstali Jezus nam vsako leto, in vedno znova vsak dan, podaja roko. Sprejmemo jo.

ŽPS, KAJ JE TO???

Pred nami je čas izbiranja predstavnikov v Župnijski pastoralni svet, po domače ŽPS. Ker sem že kar nekajkrat slišal, da je ŽPS nekoristna skupina, da so člani v tej skupini itak nastavljeni od župnika, da so v skupini samo taki, ki »lezejo župniku nekam«, naj napišem nekaj misli o vrednosti takega združevanja in sodelovanja.

ŽPS je skupina, ki ji je mar za župnijsko skupnost, ki ji je mar za živost župnije, ki je barvit skupek zelo različnih ljudi, ki naj bi jih združevala vera v Boga. Njen član oziroma članica je nekdo, ki je veren in želi s svojimi talenti in nasveti pomagati, da bo župnija kraj, kamor bodo verni in tudi ostali ljudje radi in čim pogosteje prihajali ter se dobro počutili.

Na listu za posredovanje predlogov za člane in članice nove sestave ŽPS-ja piše strokovno takole: »Župnijski pastoralni svet je župnikovo posvetovalno in delovno telo, ki preučuje, načrtuje in izvaja pastoralno delo v župniji. Župnijski pastoralni svet obravnava vprašanja, ki so povezana z verskim življenjem in pastoralnim delovanjem župnije, pripravlja predloge in sklepe ter skrbi za njihovo uresničevanje. Naloge župnijskega pastoralnega sveta se nanašajo na skupno življenje župnijskega občestva, oznanjevanje, bogoslužje in dobrodelnost v župniji. Člane lahko predlaga vsak župljan, ki je dopolnil 16 let in je prejel zakramente uvajanja (sveti krst, sveto evharistijo in sveto birmo). V župnijski pastoralni svet je lahko izbran vsak župljan, ki je dopolnil 16 let in je prejel zakramente uvajanja ter ga odlikujejo trdna vera, nravno življenje in razsodnost (je praktičen kristjan in živi v skladu s cerkvenimi predpisi).«

Želim si, da bi bil novi ŽPS sestavljen iz iskrenih, vernih, razsodnih in poštenih ljudi. Zato vse prosim za pomoč pri njegovi sestavi. 22. 2. vzemite v cerkvi že prej omenjeni list za posredovanje predlogov, ga doma izpolnite ter vrnite v cerkev v škatlo v nedeljo, 1. 3., do 10. ure. S svojim predlaganjem kompetentnih oseb, ki jih boste predhodno tudi vprašali, ali želijo sodelovati v ŽPS-ju, boste pomagali pri sestavi sveta. Od ljudi, ki jih boste predlagali, bom pričakoval tudi razpoložljivost za redno prisotnost na sestankih, ki jih svet ima.

Vaše predloge bo pregledala komisija, ki bo potem pripravila predlog sestave sveta glede na prej omenjeno ter glede na število glasov. Hkrati pa bo tudi predlagala, katera oseba bo odgovorna za posamezno področje. Poleg predlogov komisije pa imam kot župnik možnost tudi za direktno imenovanje kakšne osebe v svet. V obstoječi sestavi sveta sem od 17 članov direktno imenoval samo eno osebo. V končni fazi pa potem svet potrdi gospod nadškof in mu zaželi uspešno delo ter mu podeli v moči svoje službe tudi Božji blagoslov.

Kdor čuti odgovornost za župnijo, bo pri izboru novega ŽPS-ja z veseljem sodeloval, tako kot volivec in tudi kot kandidat. Naj vas pri izbiranju podpira Sveti Duh.

Igor Jereb, župnik

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel: duhovni pomočnik: Jakob Kralj: 031 850 443

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 16⁰⁰ – 17⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

ENEGA OČETA NI, DRUGI JE POSTAL MAMA

Zadnjo oktobrsko nedeljo v letu 1938 je vzhodne predele ZDA zajela nepopisna panika, ki jo je povzročila radijska priredba romana »Vojna svetov«. Med poslušanjem igre so bili namreč mnogi prepričani, da so Zemljo napadli marsovci. Ta dogodek je pokazal dvoje: da imajo mediji silno moč in da jim ne smemo vsega verjeti.

Mediji po vsem svetu obožujejo papeža Franciška. Ne zato, ker bi jih nagovorile njegove besede, ampak zato, ker ponujajo njegova trdna stališča ter slikovite primere veliko več priložnosti za dvigovanje prahu kot visoka teologija. Prav je, da so papeževe besede jasne in odločne. Voda gorskega studenca namreč izgubi bistrino, kakor hitro začne vijugati, pravi kitajski pregovor.

Konec januarja je precej odmevala papeževa izjava, da živimo v družbi brez očetov. »Očetje so včasih tako osredotočeni nase, na svoje delo in individualne uresničitve, da pozabijo na družino. Otroke pa pustijo same.« Papež je že kot škof v Buenos Airesu zaznal občutek osirotelosti, ki ga danes živijo otroci. »Odsotnost očetovskega

lika v življenju otrok in mladih povzročajo vrzeli in rane, ki so lahko zelo velike. Včasih se zdi, da očetje ne vedo dobro, katero mesto naj zavzamejo v družini in kako naj vzgajajo otroke.«

Negotovost očetov in mater spretno izkorišča zelo vpliven in agresiven homoseksualni lobi, ki z vsemi topovi tolče po družini. Zahteve po legalizaciji homoseksualnih porok in njihovi izenačitvi z zakonsko zvezo moškega in ženske so enako absurdne kot zahteve po izenačitvi traktorjev in avtomobilov. Pomislite na traktorje na avtocestah (ali na avtomobile na njivah) in razumeli boste kaos, ki se nam obeta. Kdor se ne strinja s parolami, ki jih ti krogi trosijo po medijih, hitro dobi nekaj krepkih zaušnic in poduk – kako nasilen in nestrpen je. Ker nasprotuje ljubezni, ki nežno povezuje istospolni osebi. Ljubezen: kako lepa in zlorabljen beseda! John ljubi orožje in je v strelskem pohodu ubil sedem ljudi. Silvo ljubi lepoto, zato je zgarano mammo svojih otrok zamenjal z dolgonogo mladenko. Osemnajstletno dekle (o tem so pred kratkim poročali angleški mediji) ljubi svojega očeta. Z njim bi se rada poročila, on pa seveda z njo. Maria iz Londona (tudi to je resnična zgodba) je zapustila moža in odšla z ljubimcem, potem pa ugotovila, da ga pogreša in zdaj skupaj živijo vsi trije ... »Ko sramežljivost odide, se ne zna več vrniti,« je rekel starorimski filozof Seneka. Isto velja tudi za pamet.

Po oktobrski revoluciji so v Sovjetski zvezi načrtno razbijali družine: otroke so zapirali v vrtce, matere pa za ves dan poslali na delo. Vedeli so, da je posameznik brez zaslombe družine ranljiv in lahko vodljiv. Danes je Rusija najodločnejša nasprotnica homoseksualnega lobija. Kakšen preobrat! Tudi sedanji poskusi redefinicije zakonske zveze in družine bodo nekoč končali na smetišču zgodovine. Do takrat pa bomo še kako potrebovali jasne in odločne papeževe besede.